

לדעת הרב דרוקמן, מראשי גוש אמונים,

ההתנחלויות הן מקום מיקלט לפושעים

הכיבשה השחורה

ח"כ הרב דרוקמן
למצוא את מקומו באחת ההתנחלויות

ההגנה היה מיכתב מאת חברי-הכנסת הרב חיים דרוקמן.
הרב פנה בכתב, על נייר הכנסת, אל בית-המישפט והבטיח לעזור ליעקוב דיין להשתקם. הוא סיפר כי שוחח עימו בהרר חבה, ומאחר שדיין הביע רצון לעבור לאחת ההתנחלויות, נכון הרב לעזור לו למצוא את מקומו שם. אולם מכיוון שראש-הממשלה זימן ישיבת-כנסת מיוחדת ליום שבו היתה קבועה ישיבת בית-המישפט, ביקש הרב דרוקמן כי השופט יתייחס למיכתבו כאילו הוא עצמו הופיע בפניו בעל-פה.

מקום גלות

ה תובעת הביעה ספק לפני בית-המישפט אם אפשר להאמין לדיין, שאכן תינה בפני הרב דרוקמן את כל ששת דפי כתב-האישום. יתכן כי היטעה גם את כבוד הרב, וכך זכה במיכתבו.

אולם בשלב זה של המישפט הציע השופט כי התביעה תהיה יותר גמישה, והסכים לקבל את מיכתבו של הרב, מבלי לחקרו בחקירה נגדית, ובלי לברר אם אומנם נמסרו לרב כל עובדות המירמה והזיופים של דיין, וזאת מכיוון שפרקליט הנאשם הצהיר, כי הוא שוחח אישית עם הרב והסביר לו כללית את טיב העבירות שבהן נאשם דיין.

לפני השופט יעקוב קדמי עמדה החלטת קשה: האם לקבל את דברי ההגנה ולפסוק לדיין עונש כמו לילד בן 12, כפי שהעיד הפסיכיאטור, או לפסוק לו עונש ממשי וחמור, כפי שביקשה התביעה?

אמנם מסתבר כי מערכת הזיופים וה-מירמות אינה מצריכה תיחכום רב, קבע השופט, "אולם הלכה למעשה גילה דיין יכולת שיכלית ברמה מספקת כדי להגות את רעיון המירמה והזיוף, ולבצעם בפועל בצורה מיומנת ויעילה. לא אוכל, על כן, בשום פנים ואופן למרוד לנאשם את עונשו כאילו היה ילד בן 12 שנים."

השופט שם לנגד עיניו את הנזק שגרם דיין לאוצר המדינה, וכי עשה את מעשיו כדי להתעשר על חשבון הכלל. לפני שקבע את העונש, הדגיש השופט כי: "לא שכחתי גם את מיכתבו של ח"כ הרב דרוקמן."

בית-המישפט גזר על דיין עונש מאסר של ארבע שנים, מהן שתיים בפועל, והטיל עליו קנס בסך 25 אלף ל"י.
לא ברור ממכתבו של הרב דרוקמן אם הוא מתייחס להתנחלויות כמקום גלות לעבריינים, כפי ששימשה בשעתו אוסט-רליה עבור האנגלים, או שהוא רואה בהן מוסד המשקם מפגרים.

העבירות ואת ריבויין, וביקשה מבית-המישפט להטיל על דיין עונש מאסר ממור שך, שרובו יהיה בפועל.

כאשר הביא הסניגור את עדי-האופי שלו, קשה היה להאמין למישמע האונוניים. הפסיכיאטור ד"ר יואל מוג'ה עלה על דוכן העדים וברצינות גדולה העיד, כי הנאשם בן ה-35 לוקה בפיגור שיכלי ממשי, וכי רמת-התפתחותו אינה עולה על זו של ילד בן 10-12.

כך נהג דיין זמן רב, אך הוא לא הסתפק רק בטיפול במיסמכים אמיתיים וזיופים. הוא גם מסר תצלום של טופס-פטור מקורי לבעל בית-ידפוס, כדי שידפיס לו אלף טופס-פטור ממס-קנייה, כדי להשלים את מלאכתו, גם גנב חותמת-מכס משולחנו של פקיד-מכס ברחובות.

כדי לזכות בכבוד ובאדה של פקיד-ממשלה ולקוחות, התזיק ברשותו עוזי ותחמושה, והציג עצמו בכל מקום כחייל קרבי, המשרת ביחידת-יוקרה. כך דרש יחס מיוחד והתחשבות.

כמו ילד

בן 12

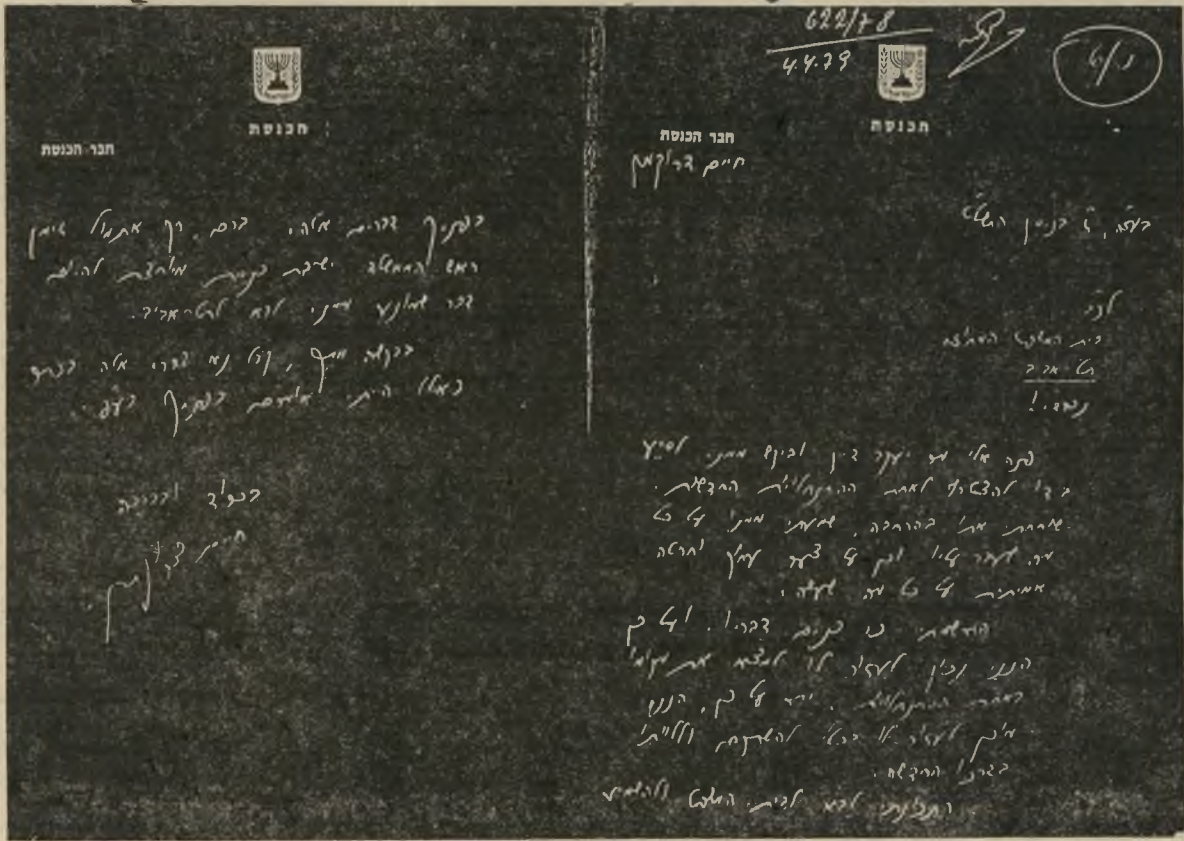
דיין לא הודה במעשיו, ונלחם בעזרת פרקליטו זמן ממושך. התביעה, בידיה האמונות של שרה דותן, הביאה

ל עקוב דיין רימה את המדינה. הוא גזל מהאוצר, באופן שיטתי, סכומי כסף נכבדים. שיטת הזיוף שבה השתמש היתה מתחכמת, והצריכה מומחיות ותכנון. לכן הפתיעה במיוחד טענתו של הסניגור, פינחס קליינר, כי לקוחו מפגר בשיכלו באופן משמעותי, וכי גילו ורמת התפתחותו הם כשל ילד בן 10-12.

יוקרה

של "עוזי"

כתב-האישום שהוגש נגד דיין כלל ששה עמודים צפופים, שבהם פורטו מעלליו. הוא היה בעל חנות לכלי-בית פרטליים. כאשר היו לקוחות קונים אצלו פריטים שונים, והיו זכאים לפטור מתשלום מס-קנייה, היה ממלא עבורם את טופס הפטור כדין, גובה מהם רק את מחיר המימכר ללא המס, אולם את טופס הפטור

המצאתו של דרוקמן לבית-המישפט
"צער עמוק וחרטה אמיתית"

ההגיה לא פסחה גם על ילדותו האומללה של דיין, כיצד נפטרה אמו בהיותו בן חודשים אחדים, ואיך גדל, ללא אם, במיש-פחה מרובת-ילדים ומעוטת-אמצעים. דובר רבות על סיבלו הכלכלי והאישי. על כך שגם היום, בהיותו בן 35, טרם נישא, ולא הקים מישפחה משלו, בעוד שבני-מישפחתו מתייחסים אליו כאל הרביבשה השחורה של המישפחה. השפן האחרון שהיה בשרוולה של

כימעט את כל ראיותיה, כאשר באופן מפתיע נשבר דיין והודה בכל העובדות המפורטות בכתב-האישום. כתוצאה מכך הורשע על-ידי השופט יעקוב קדמי, בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב, בכל ששה עמודי האישום, על כל פרטיהם. הוא ניצל הזדמנות זו כדי להודות בעוד 18 מיקרים דומים, אשר לא נזכרו בכתב-האישום. ניצגת התביעה הדגישה את חומרת

לא היה מעביר ליעדו. הוא היה משלם מכיסו את המס על הפריטים שנקנו, ואת הטפסים הממולאים היה שומר להזדמנות אחרת, שבה היה מוכר חפץ יקר במיוחד. אז היה מזויף את הטופס המקורי על-ידי חינתכו וטיפול אחר בו, והיה מוסיף שם את החפץ היקר. הוא היה מקבל את הפטור על הפריט שערכו עולה במידה ניכרת על החפץ המקורי בטופס, ואת ההפרש היה משלל לכיסו.